

de Sisyphus van Camus

- voor het GGF -

ten slotte lag er een glans op zijn gezicht,
zijn ogen straalden – zoals de steen glom
van glibberigheid - hij zag hem buikrollen
als een eigenzinnig kind en een tederheid
kwam over hem, alsof hij de vader was
van een overmacht; hij daalde de berg af,
lichter dan hij hem beklom, het lood gleed
uit zijn hart en voeten

er zijn de dingen die moeten, dacht hij,
wat niet mag dat moet je vermijden,
wat behoort tot de gang van zaken,
zal je uiteindelijk aanvaarden -
daar word je niet zwaarder van, niet zwart-
gallig: je leert de vaardigheden van glim-
lach en schouderophalen

zijn zending had hij volbracht, nu was het
aan de anderen om over te nemen en zelf
bleef hij bezig: de drang was te sterk,
zijn hart en hoofd liepen over zoals
rivieren bij springtij, zoals een zee
opgezweept door de wind

ten slotte komen we allemaal tot dezelfde
slotsom: we kijken achterom en zien
de afgelegde weg – zoals een wijze dichter
schreef: 'al bij al, het had zoveel erger
kunnen zijn'; wij zijn niet vermorzeld

we vchten voor onze morzel gronds,
voor bomen en wortels ondergronds
omdat we behoren tot de aarde: dat is
onze aard, wij zelf zijn niet eeuwig,
de geest in ons wel, die geven we door

als een fakkel, een stok in een estafette:
de relais is een release, een opluchting,
we kuchen even en maken een glimlach
vrij, onze handen hangen los, geschikt
voor tederheden: een kramp kan niet
strelen, alleen wat vloeit kan samen
vloeien, vermoeid soms maar steeds
opgelucht: jij bent er nog en ik ook

Staf De Wilde